

вилъ твойтъ столъ, високо даже до височина та на небесний тронъ и смѣло ся стрѣми горделиво то ти сърдце да въздигне зданието дори до облацитѣ. — Но недѣй мисли, тамъ стои една рѣка, която невидимо ще ти спре крилатото разширение. Но при това нѣмай страхъ, че ще ти пропадне домътъ; не, ще живѣй въ една дѣвица изъ чийто поли ще процвѣтять монарси, овчари и народи.

Тѣ ще владѣять на два трона велики, ще бѣдять законодатели на извѣстний свѣтъ и ще съставять единъ новъ законъ, който Богъ държи скритъ още задъ моретата.

Карлъ. О, кажи ми, духътъ както ти показва откровението, ще съединява ли тозъ нашъ новъ съюзъ, също и наши тѣ потомци?

Ивана. *(послѣ едно мълчание)*. Имайте страхъ отъ раздори въ кралѣе и владѣтели! Не разбуждайте борбата изъ уста та на Ада, която тамъ спи; защото единъ пѣть разбуди ли ся, твърдѣ късно ще ся отоложи! Потомецъ ще роди тя, отъ желѣзенъ родъ, който ще продължава да дава на огъня огънь. — Не трѣбва повече да знаете, радвайте ся на настоящето, а бъдещето остава у мене скрито.

Сорелъ. Свято момиче, ти испита мое то сърдце, ти знаешъ да ли ся стрѣми то къмъ високо то, извѣсти ми, дай и на мене единъ радостенъ ораколъ. —

Ивана. Духътъ ми прѣдказва само велики свѣтски историй; твоята съдба почива въ собственнитѣ ти гърди.

Дюноа. Но коя ще бѣде пакъ твоята собствена съдба, свято момиче, която я обича Богъ? Извѣстно е, че най-блаженно то щастие на земята цвѣти за тебе. —

Ивана. Мое то щастие е горѣ въ обятията на вѣчнй отецъ. —

Карлъ. Твое то щастие остана грижа на краля, защото искамъ да направя свѣтло името ти въ Франция, вѣчно да тя хвалятъ идущитѣ поколения, —